

PRNDI

NOT

4 Katja Plut
6 Monika Vrečar
13 Katja Dolganoč
22 Silvija Žnidar
25 Ana Ažul
30 Davorin Lenko
35 Nejc Bahor
37 Ivo Podojsteršek
38 Karlo Hmeljak
42 Tibor Hrs Pandur
48 Jasmin B. Frelih
53 Robert Hass

HORIZONT MOČI

Ničesar ne pričakujemo, ker
smo vajeni, da nič ne pride.

Ko nič ne pride, bomo tu.

Ur.

Idiot 5 Junij 2011
Glavni urednik Uroš Prah
Uredniški odbor Tibor Hrs Pandur,
Katja Perat, Jasmin B. Frelih
Ilustracije Katarina Sočan
Oblikovanje Blaž Krump
Lektura Ana Gorinšek,
Urška Spitzer, Nadina Štefančič
Tisk Biografika Bori Ljubljana
Podpora Javna agencija za knjigo RS, Oddelek za
primerjalno književnost FF LJ, ŠOU v Ljubljani
Naklada 350
Na spletu id.iot.si

Katja Plut

COGITO EGO SUM / NA SMRT ZAPRTA VRATA NA BALKON MAM, ROMEO.

Vedno sem bila premočna,
da bi me lahko preigral ali prenesel,

in prekrhka,
da bi zdržala
svečo goreti
med obrati,
ki so te sukali,

težko pričakujočega, a vsakič bruhajočega v objeme,
kakršni so ti bili zadali smrtne rane, zato smrtni srh,
seveda,
in zato oboje do smrti, do dneva, ko tvoj
namišljeni ti zašteda
in neha in sladkost končno spet
onesvesti godrnjajoče korake;

zapletena reč je, ker se lahko druživa
samo skozi tunele, ki jih napenjajo angeli,
ker tam, kjer so zadeve in ljudje
dovolj trdi, da naj bi se jih dalo držati,
se da vedno kaj prenerodno.

Nekoga pokličesh po imenu
in Nekdo se vedno lahko obrne
prehitro, da ne bi zarisal konca
komolca med rebra, kar zardeči svetleči
plamen sveče, ki rdeč začne kapljati na lesena tla,
zaleseni vse v klubu,
ustavljene zaradi te surove, nepozabne nerodnosti;

in katerikoli
ne, moj bog,
oprosti,
je videti preprosto
manj obstojen
kakor to.

Napolovljena sem bila.

Ena roka mi je segala po tebi,
druga je hotela le oba obvarovati;
ta je ta, ki je na koncu odstranila distorzijo
in pobrisala ostanke
za teboj
in za menoj.

Gledališče sva zapustila z ne toliko vere,
ampak nedvomno dosti varnejša,

ker so bili predrti upi v žepih Janka in Metke puščali sledi
vso pot nazaj do dol.

8. 10. 2006

Monika Vrečar

Pod vtisom sem.
 Vpliva se name.
 Kot ko vzgojiš potepuškega psa.
 Z udarci.
 Z medenim kostnim mozgom.
 Z brco.
 Z ultimati.
 Pod vtisom vplivov sem.
 Vsuli so se name.
 Ne ravno vsuli, ampak padli (tomber).
 Naenkrat.
 Si me spasil.
 Drsali si me golo po parketu
 in perje me je zgrešilo.
 Vtisi so me zgrešili.
 Vse me je zgrešilo.
 Nalašč me nisi čisto slekel,
 da je bil parket ljubosumen na tvoje roke,
 ki so se sprehajale pod obleko,
 in je postajal boleče leden pod mano.

Tvoj touch je bil bel, parket je bil bel,
 oblačnost je bila bela, razsuto perje je bilo belo,
 pogled je bil bel okoli zeničnih črnih lukenj.

In tebi je že četrtič v življenju prišlo med seksom.

Sem te prijela pod roko in postala ptiček.
 Sem bila naga, sem imela moč.
 Spremembe so bile skoncentrirane na tvoj
 poziv.
 Na potrpljenje.
 Na brukanje.
 Na poraz.
 Ližem ti mleko iz beločnic.
 Močno se osredotočam na to.
 Imaš zlepljene trepalnice od tega.
 Imaš probleme s suhimi lečami.
 Imaš problem videti me.

Te zamudim.
 Zamudim te in postanem nič.
 Je nič boljše kot premalo.
 Je rajcanje boljše kot brukanje.

Me je imelo da me nima,
 a me je zavrгло
 in sem
 samo ležala.
 Sem se filala s svinjarijo,
 ki je bila na dosegu jezika.
 Sem pustila, da me medeninasti kurci oplajajo.
 Mislila sem si,
 da sem v tem res dobra.
 Lajdre in pedri so se mi zdeli žametni.
 Jezus je klečal pred mano in mi ves napaljen podajal penije.
 Sem jih vtikala v svoj šparovček sramote.
 Sem hlinila nosečnost,
 da bi mi z železnimi inštrumenti šarili po maternici.
 So mi splavili otroka.
 Sem ga pripoznala za svojega in utopila.
 Sem na Kulinarični Sloveniji ocenila recept s številko 3.
 Komentarji so bili nešteti.
 Me je smrt zajebala, ker mi ni pustila umreti na konvencionalen način.
 Me je mati stlačila nazaj v pizdo in rodila nekoga boljšega.

Postan vonj po hrani je
zoprn, če nisi lačen.
Ne dosežem tvojih štekarjev,
ker si tako visok.
Ko me mučiš s svinjarijami o sreči,
razmišljam o črnem kvadratu.

Veter mi razpre plašč in iz mene uide nekaj megle.
Nič zato,
le zakričim, da sem imela nesrečno otroštvo,
in sem odrešena.

Bi želela vplesti tvojo nogo v mojo?
Hvala, zelo si velikodušna.
Sicer pa ne vem, zakaj te to sprašujem,
ker si moja jebemtimater Slovenka.
Zakaj si tako mrzla?
Zakaj si še oblečena?
Zakaj si se ostrigla?
Zakaj se nisi obrila?
Zakaj nisi prinesla svoje pižame?
Če boš naga, se boš spet prehladila.
Premakni glavo nižje.
Zamenjajva blazini.
Kam je padel moj svinčnik?
Si shujšala?
Okoli oči imaš črne pikice ...
Čakaj.
Evo.
Pridi sem.

Klepetanje v postelji me vedno dela lačno in neplodno, se mi zdi.

Ta božič bo drugačen.
Božiček je dobil raka.
Lučkice bomo zmečkali pod palci,
da se žičkice zarijejo v duše
palčkov in jelenčkov in
malih ljubkih stiliziranih smrečic,
ki rastejo na površju marcipanastih piškotkov.
Citrusi vsiljivo dišijo.
Zaprečeni so z rdečim in vsiljivo.
Podganar preganja malega
miška, ki stanuje zraven
volkca z razočaranim
želodcem.

Mišek se je odločil in je skočil.

Preskočil je podganarja in volkca in smrečice in jelenčke.
Preskočil je barve in padel.
Tam je bilo temno.
Belušast vamp je požiral snope svetlobnih poletij.

Božičkova brada počiva na toaletni mizici.
Non stop se nekaj gleda.
Dosadno ji je in se gleda.
Sneg je prišel.
Kasneje: Sneg je pošel.
Jugoslovanske zastavice pa ostajajo za vedno.
Vse nas zebe. Vsem je dosadno.
Nažiramo se z marcipanom
in dosadno nam je ko kurac.
Rakave celice v Božičku se reproducirajo brez napake.
Kristušček slečen na prvih straneh Nove.
Marija v Postojnski jami zamrznjena
in prirasla na kapnik.
Kapnik kaplja. Dosadno mu je.
Kaplja in dosadno mu je
ko kurac.

Pogovoriva se.
Pogovoriva se in se izničiva.
Blebetajva, medtem ko se rjuhe starajo
pod najinimi telesi - in telesi sta
samo tam.
In se ju nihče ne dotika, jih ne gleda,
ne razpira njenega mesa in ne dreza v
razprte škrge.

Zebe ju, ju srbi, ju srbi od potenciala dotika.
Vse to razbeljeno samo
čaka.

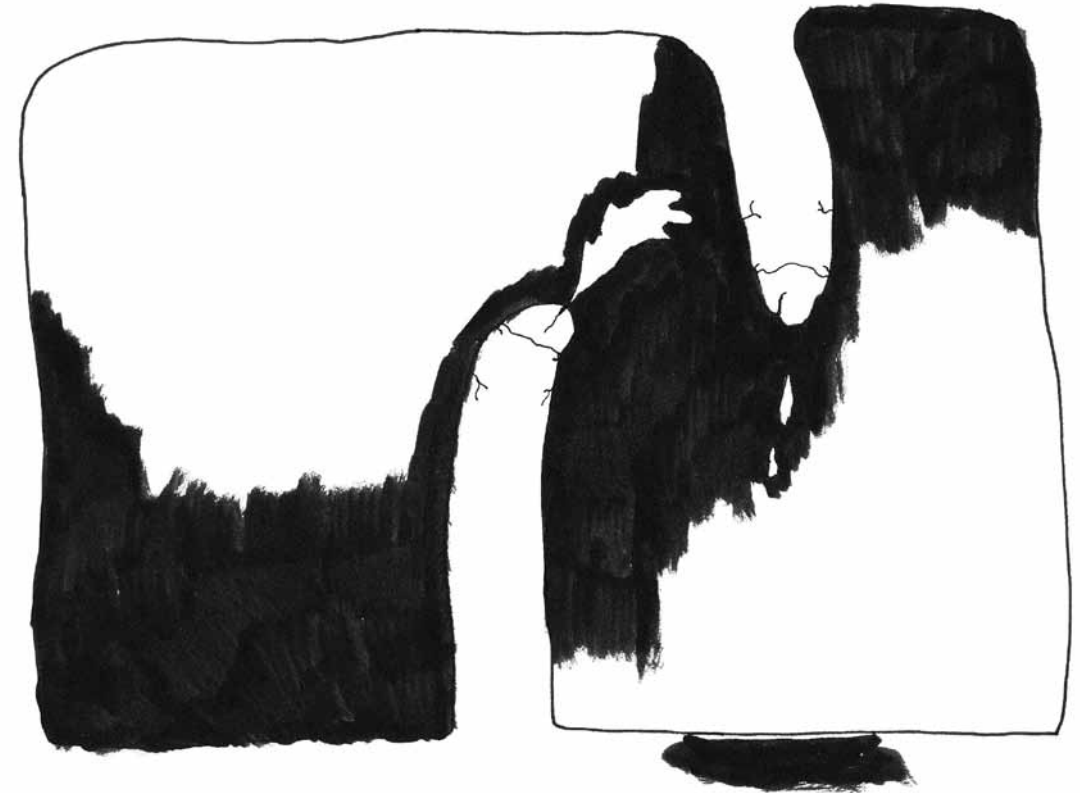
Pogovarjava se,
in meso se počasi ohlaja, škrge se zapirajo, tekočine se sušijo,
se pogovarjava
in najini telesi počasi obupavata,
kot obupava mati utopljenega otroka,

samo še slabše.

»Med spolnim odnosom je ženska
dojeta kot zgolj telo,
kar spravlja v nevarnost njeno dušo.«
je rekla Luce.

Obrni se, Luce.
Steci hlače, Luce.
In hlačke, Luce.
Razširi noge, Luce.
Vlažim te, Luce.
Prodiram vate, Luce.
Fukam te, Luce! Fukam te!
Masiram tvoje joške,
božam tvoj povešen trebuh,
zapletam prste v tvoje sive sramne dlake, Luce.
Udarjam ob tvojo uvelo zadnjico, Luce.
Ščipam tvoje boke, Luce.
Vlečem te za tvojo fantovsko frizuro, Luce.
Potiskam prste v tvoja francoska usta, Luce.
Tvoje telo!
Tvoje telo je tukaj, Luce.

Tvoje telo je tukaj,
tvoja duša pa se skriva,
Luce Irrigaray,
ker jo je sram pred tabo.

A te zebe, punčka?
Dej rokce med stegna ...
Med nogami je vedno toplo.

Vsa ta kri, ki se ti steka v vložke,
v žilah ti je pa tako manjka!

Izgleda, da narava
le ni mislila na vse.
Oziroma, tako kot vsi ostali,
je mislila samo nase.

Katja Dolganec

Uhuhu!
Sam ud te je.
In mene sama pizda.
In sonca samo sonce.
In Boga sami Oče, Sin in Sveti duh.

Trpljenje mlade Hane

HANA IN SVET

v trenutku, ko hana stopi iz hiše, ji gre na jok. in postane ji neizmerno slabo. hana ve, da to ne more biti jutranja slabost nosečnosti, saj ni seksala že dve leti, odkar se je odločila za post. hana ve, da sem se ravnokar zlagala, saj mi nismo njeni starši

in nismo njena babica
niti dedek,

da jo bomo obsojali, če nam bo povedala, da je nazadnje seksala včeraj in ko se je zjutraj zbudila, ni vedela, kdo zraven nje leži. ampak zaradi lepšega občutka bralca bom raje napisala, da je hana seksala dve leti nazaj, oziroma morda še boljše – da je devica in namerava v samostan, kakor so si njeni starši od nekdaj želeli. torej – hana ne mara sveta. rada seksa z neznanci, ker neznanci ne bolijo. čeprav je med pisanjem ravnokar ugotovila, da si želi bolečine, saj bolečina vodi v nekaj lepega in kar je lepo, ne more biti slabo za življenje. sovraži dneve, ko se zbudi brez cigaret, ker potem mora zjutraj takoj v trgovino, namesto da bi najprej spila kavo in šele nato opravila borbo z vsemi ostalimi ljudmi. ti ostali ljudje znajo biti naporni, saj si hana velikokrat poje med hojo, še raje pa se sama s sabo pogovarja. ljudje jo gledajo čudno, saj se sami s sabo pogovarjajo samo še norci, narkomani in brezdomci. ali morda osamljeni moški, za katere misliš, da se pogovarjajo sami s sabo, v bistvu pa nagovarjajo hano.

zato je hana že v osnovi zasovražila današnji dan, ker je včeraj po pomoti pokadila zadnji cigaret, saj je bila živčna in nohtov ji je zmanjkalo. v trenirki je počasi stopicala proti trgovini, ki je deset metrov stran od njenega stanovanja, v nervozi, da bi morda srečala sosedo, s katerim je seksala tri mesece nazaj in jo je zelo prizadel. ampak zakaj bi krivila njega, raje krivi sebe, ker je to najlažje. tri mesece in nobenega odgovora od njega. le kako naša hana še lahko preživi takšno stisko v sebi? postala je verižna kadilka. ampak kljub temu, da s strastjo hrani raka v sebi, ga še vedno pogreša, čeprav nam bo to zanikala, ker jo preprosto preveč zaboli vsakič, ko se spomni nanj, in noče postati patetična, kajti emocionalne pesnice pa nihče noče, ne potrebuje in ne ljubi.

HANA IN MENSTRUACIJA

morda se vam bo zdelo ogabno, ampak hana dostikrat rada voha svojo menstrualno kri. zdi se ji osvežujoča in posebna. spomni se dne, ko je dobila prvo menstruacijo. še lepše se spomni, da takrat ni bila skoraj nič kosmata po vagini, ampak to pride v naslednje poglavje.

hani menstruacija dela posebne težave. ponavadi dobi hude krče, včasih se tudi pretvarja, da jih ima, včasih pa kar sama od sebe omedli, da prikaže svojo šibkost. hana je s svojo prvo menstruacijo ugotovila, da je postala ženska. takrat sta šli z mamo v trgovino in kupili največje možne vložke, ki se uporabljajo predvsem ponoči. tako je hana ugotovila, da je ženska. in da je plodna, ampak da še ni čas, da prvič seksa.

saj če smo čisto realni – tudi ni imela s kom seksati, ker se je naivno odločila, da bo izgubila nedolžnost s pravim moškim, ki ga bo ljubila in z njim živela do konca življenja. takšne misli so jo obletavale pri enajstih letih.

hana je prvič poskusila svojo menstrualno kri pri sedemnajstih letih. okus ji je bil všeč, zato to še dostikrat naredi, ampak tega ne pove nikomur, saj bi ljudje potem mislili, da je vampirka in bi jo najverjetneje zaprli v umobolnico. kasneje pa ji seveda posvetili posebno biografijo o tem, kako poseben človek je bila. in seveda, kako so jo vsi oboževali. in da ne pozabimo najpomembnejšega – čez kakšne sto let bi dobila celo svoj bronasti kip, katerega bi oblikoval akademski kipar.

torej, kot je jasno. hana in njena menstruacija imata poseben odnos.

hana je ravnokar spet priznala laž. za svojo dogodivščino z okušanjem krvi je povedala svojemu bivšemu fantu, ki pa jo je seveda imel za

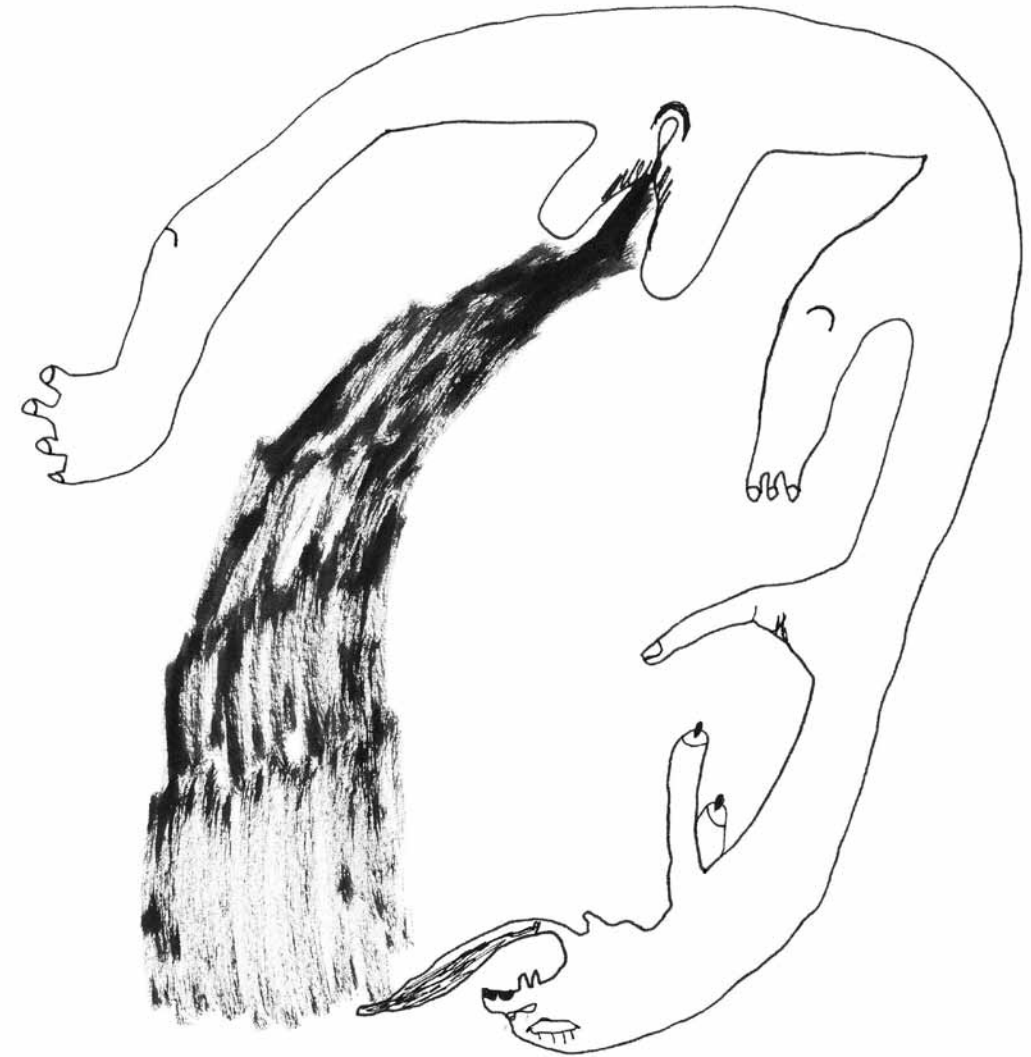
pokvarjeno,

ogabno
in predvsem

NEŽENSKO.

kar je napisano v tej knjigi, so same skrivnosti in to naj tudi ostanejo. saj je naša dežela ena redkih dežel, kjer imajo ljudje sposobnost ohranjanja skrivnosti sebe in soseda.

hana je tukaj označena za nežensko, saj poskuša menstrualno kri. menstrualna kri je tekočina, katere se ne smemo dotikati, saj je strupena in lahko povzroči resno okvaro dihal in srca. ali razuma.

HANA NA STRANIŠČU

hana pogosto obsedi na straniščni školjki in premišljuje o velikih problemih svojega sveta.

včasih si prinese s sabo kavo in pepelnik in obstane sedeča.
medtem opazuje lase na umivalniku, prah, ki se nabira na radiatorju,
premišljuje,
s čim si bom obrisala rit,
ko bo uporabila še zadnjo rolo papirja.

razmišlja,
kdaj sem bila prvič prizadeta in zakaj bi bilo to pomembno za njeno življenje, ko bo vstala in si umila roke.

saj ve, da ko se bo oblekla,
spustila vodo,
nekaj sekund opazovala, kako se njen urin in vsi ostali izcedki spreminjajo v meglo,
ne bom vedela ničesar več in ničesar se ne bom spomnila.

HANA IN SEMAFORJI

ko hana stoji pri semaforju in čaka zeleno luč,
vedno pogleda na drugo stran prehoda za pešce, če jo kdo čaka.
in potem, ko ugotovi, da je nihče,
gre čez in *opazujem ljudi*, ki hodijo mimo.

potiho upam, da se je bo kdo dotaknil.

HANA IN POEZIJA (HANI SE NE DA VEČ)

kar se tiče poezije, bi hana najraje ostala tiho, vendar ne more.

svoje pesmi je začela skrivati in pokopavati v zemljo, da jih bodo nekoč morda odkrili.

kar se tiče naše poezije, bi hana najraje zakričala.
kar ljubiš, se ti v tej deželi zagnusi.

hana ne bo nikoli povedala, kar si misli, ker potem je njena pesniška pot končana.

hana si misli, ampak ne bo priznala.

hana hoče brati svoje pesmi, hana hoče izdati kakšno knjigo, ampak hani ne bo nikoli uspelo, ker hana ni tipičen primer pesnice (*kakšen je tipičen primer, hana ne ve, ampak ve, da to ni ona*), in najpomembnejše – hana nikogar ne pozna.

hani je tega dovolj.
ne da se ji več boriti z pesniki. zakaj bi se le morala boriti za svojo poezijo?

hana rada opazuje samooklicane pesniške zvezde, ki so narejene po istemu kopitu, vsako leto izdajo pesniško zbirko, vsako leto imajo na tisoče nastopov, na katerih modrujejo in hlinijo ljubezen. vsako leto dobijo isti nagrado, ali morda vmes mine kakšno leto? vsepovsod vidi iste obraze, ki dajejo vedeti *kaj pa ti ženski otrok delaš tukaj nisi dobrodošla to smo samo mi vrh parnasa ki traja in dokler ne umremo ti nimaš za burek* (ali kako je civilizacija izgubila vero).

potem se ga napijejo in postanejo agresivni in udari jim moška moč, katere hana nikoli ne bo imela, zato lahko kar izgine, od koder je prišla. razmišljala je, da bi pokleknila prednje in jih prosila *prosim preberite moje pesmi niso zanič zares ne*, ampak je preveč utrujena in premalo močna. *nekoč boš imela dobre pesmi, ampak nikoli tako dobre, kot so moje.*

hana ne bo nehala pisati, ampak bo preprosto postala apatična za vse izpade in udarce. ravno to hočemo. *zato vedno najraje udarim tja, kjer najbolj boli.*

in ravno tu hana loči pesnike na dva razreda:
pesniki, ki ostanejo ljudje,
in pesniki, ki postanejo živali.

HANA IN STRAH

hana se zaveda, da je strah odveč,
ampak strah pred strahom
samim jo ubija, predvsem
ko stoji pred njim in premišljuje, kaj
naj mu pove, da se mu bo zdela zanimiva,
medtem ko se on
opazuje v ogledalu in ugotavlja,
da *nikoli ne bom zmožen ljubiti*
ženske bolj, kot ljubim sebe.

zato je po dolgem premisleku
raje odšla na pivo in *poskušala sebe preusmeriti v nič.* kot
mnogokrat prej.

HANA IN BUKOWSKI

z bukowskim sva jahala tiste rožnate oblake,
in me je prijel za prsi, utrgal bradavice.

nikogar ni bolelo.

zjutraj sva se zbudila, nihče od naju ni vedel za
včerajšnje dogodke, v plitvi kadi so ležali umazani
kondomi in raztrgane spodnjice.

nikogar ni bolelo.

nisem bila njegova oboževalka in on ni bil vsakdanji
tič. v razmetani postelji je ležal razkorak in nekdo od
naju bo zdaj moral začutiti bolečino.

nekdo mora nekoga zapustiti.

iz te usrane hiše ne bo poezije.
iz tega namišljenega življenja naju lahko prežene samo še resnična smrt.

HANA IN SMRT

hana se smrti *ne bojim*

bojim se umiranja

*bojim se, da bom morala oditi pred časom
in ne bom vedela, koga zapuščam*

HANA IN SANJE

je edino, kar hana verjame.
sanje deli na zlobne in dobre,
na resnične in manj resnične.

ko je z njim, ali kadar misli nanj, sanja.
ko prestopi prag njegove garsonjere, ne obstaja.

nikoli ne dobi ničesar in vse podari.

pred spanjem preveri, če je kdo pod posteljo.
do petnajstega leta je spala pri prižgani namizni svetilki, zdaj pusti odgrnjeno okno, da svetijo ulične luči v sobo.
čeprav pred spanjem še kakšno uro kuka skozi okno, če jo sosednji psihopat opazuje skozi špranje.

hana je imela v otroštvu ogromno sanj.
hotela je postati
igralka,
pevka,
zdravnica in
učiteljica.

hana je v otroštvu veliko igrala na šolskih prireditvah, pri enajstih letih pa je napisala prvo pesem. hana je prenehala z igranjem, hana je prenehala s pisanjem, hana je prenehala s sanjami. hana je učiteljica slovenščine v osnovni šoli pred celim razredom nadrla, da njene pesmi niso njene in da jih nima smisla prebirati. hana je bila prvič prizadeta in je uvidela, da ljudem ne smeš zaupati, ker te prizadenejo, predvsem pa, da si nikoli ne bo več upala storiti tistega, kar si zares želi, saj jo bo vedno strah.
hana *nikoli več ne bom naredila ničesar*. ker je to najlažja pot.

HANA IN SOSED

hana ga pogreša.
hana mu je puščala pesmi v gostilni, v katero zahaja.
hana se je prvič z njim dobila v roži in trepetala.
po kavi in dveh pivih sta šla k njemu in je skuhal rižoto.
ko jo je poljubil, mu je rekla
smrdi mi iz ust po pivu in čikih.
poljubljal jo je naprej. potem sta sedela na balkonu in si izmišljevala dramo.
gledala sta otroka, ki se je igral z žogo, jo brcal na hrib in žoga je vedno prišla nazaj.
sedla sta na posteljo, on jo je božal in ji rekel, naj se ne zaljubi vanj.
nato je sledila dolga in izčrpna štorijska o njegovi bivši puncici, s katero je živel vrsto let.

*ti ne veš kako je to hudo, ko te zapusti nekdo in odnese vse plošče in vse knjige in se ti zdi,
kot da te je odnesel s seboj*.

hani tega ni bilo treba poslušati. *ampak sem vedela, da ni čas, da grem*.

prespala je pri njemu, naslednje jutro sta se poslovila pri šušarskem mostu. on je šel učiti,
ona pa umret.

njegov balkon je še vedno posran od golobov.

vedno, kadar ga sreča, se spomni svoje smrti. ups, pardon.

spomnim se trpljenja in hana je ravnokar zadihala, ugasnila cigaret in umolknila.

sorči, ampak nimam ničesar pametnega več za povedat.

in zdaj lahko mirno nadaljujete s svojim življenjem ali pa dodate hano na facebooku. *a žal moj profil ne obstaja*.

Silvi Žnidar

Zaprl je vrata
ne da bi se mednje
zataknil škrlaten plašč.

O ne
tokrat pa ne
zarenči

V besu pograbi
sekiro iz tnala
se v švistu obrne

tiho in hitro
steče za njim

veter privzdiguje
plamene las

zelene oči
sijejo
strup

hipoma
mu hladno železo
preseka
lopatice

ona
pokaže bele zobe
pohodi
obraz
oči
jetra
ledvice
lomi rebra

kot pilat si umije
roke v
vroči krvi

podpiše
staro
zavezo.

Čakam te na koncu
prašne ceste,
v zeleni obleki
in rdečih čeveljcih.

Vročina ožema moje telo,
solze so le še sol,
ki vleče pogled
proti tlom.

Lačne kače sikajo med trnjem.

Trmasta in nestrpna
še vedno
ždim v brezvetrju.

Moj Bog,
zakaj si me zapustil?

Zakaj me ne poljubiš?

Ker poljubljam le sebe v zrcalu.

Zakaj poljubljaš le sebe v zrcalu?

Ker ima odsev stekleno kožo.

Kaj je narobe z mojo?

Tvoja koža je brusilni kamen.

Zakaj?

Vedno, ko odideš,
sem zgolj odrgnina.

Vsaka mačka
nosi v sebi psico,
ki izvoha tvoj strah.

Vsaka mačka
nosi v sebi prasico,
ki steče v hlev.

Vsaka mačka
nosi v sebi ptico,
ki se naveliča tvojih semen.

Vsaka mačka
nosi v sebi še eno mačko,
ki liže njene rane,
ko je igre konec.

TWO BE OR WANT TO BE ONE IS NOT TWO

much to ask for

you love
to spend the days with
you mind to sleepthink of what was

do you remember how our legs intertwined
and the sighs that spelled our love
the mingling of our limbs
the moistness of our skin

the touch, feel and perceptions
spread on perfectly sculpted bodies
scratchy cheeks but our lips magnets'
overflow with desired lust

it's you love
this new and all others to come
wish to fall in love with
romance attachment
and lust to be found
in more proximity

you are the one
the one for we are too
to be won
all more than one

long lasting love
flows like a river
like the traffic outside the window
like the non-stop flights above

coming and coming
and going together
where it's meant to go
suspending soft and slow like feathers
caressing objects when they surface
slow silent sounds
and voice's presence
voices longing in consumption

Ana
Azut

undivided
 uncompered
 unbroken
 unaware

an alpha bet of love
 lust over void exteriority
 looking differently as knowing images
 perspectivate desires

unreasoned
 unqualified
 unplugged
 unover

flowing over venice
 flowing over paris
 from berlin
 from lisbon

to you all too much me
 too much east
 too much of not enough

are you still sitting the machine?

confronting the machine
 not your self

unveiled
 unuttered
 untouched
 unsung

gathering waste
 relocating caves
 obstructing own
 thought transactions

unheard
 ungrasped
 unfortunate
 unenclosed

close to stitching resolved matter
 nothing is making it bind
 and will

unnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnn
 unmuttered

the ignorant divides
 painting the floor red
 from split to place-des-arts
 it craves your essence

unlikely
 unkissed
 unjust
 unitched

a neural itch drives my control
 dynamic strings hold the sequence
 in a sequeled frequence for now
 repeat after here

unzipped
 unyearned
 unxxxnext
 unwoven

penelope is weaving the wind
 for she knows not what to sing
 only what want should be
 is not won to be falling here too

cais do nada
 daqui a lá tu cais fora
 do lugar no tukaj in zdaj is not
 too much to ask for

two be or want to be one
 is not two
 just you 'n me
 amidst universes

imaš številko da mi živiljenje?

LOUD IS WORD FOR FAR

you say i'm waiting for something...what am I waiting for?...i wait and wait and I wait and i wait and I wait and i wait and i wait and I wait and I wait and i wait and i wait and I wait and i wait and i wait and i wait and i faint and i faint and i paint and i fade and i shape and i crave and I save and engrave to say I fade and i fade and I fade and i pray. am i waiting to fade am I fading to wait am I waiting for faith am I faithless to wait am I waiting to escape am I facing the fence am I fancy my sense and eyes? fancy my voice and smile? can't see above the sky, fancy you by my side, man you are quite a ride am i a sight surprised I am aloud to cry?

man loud is word for far, not enough set a star above our heads to scar a fusion meant to last. first found figures drop the feathers on the floor. the flickering eyes remember so much more, the core, the 'know the bodies' before you set it curved. know the stories used and stored in nerves adorned with master bedrooms of horns, the mass of bad grooms divorce corrode in lust and desire, longing for other messias, your name is mine made me higher the want for trust I admired sighs songs and wildness aired fire. more than a hand as a tie made for honour am i game for sorrow am i tamed for mornings up rise, made for giving a try.

blame comes in tomorrow's show lame as it might sound you know game is what is made to play the soul. is love something you have to learn to let go of the sperm allow the semen to rhyme despite the want of a whole mind. might no matter in time space fill in the blanks as grime descends from tanks alined at cairo squares they fight. I feel that i wait my time, waste is not part of my lines condensed in rhythms and rhymes i tend to you and it's fine I sent the cue as a sign you left aside for a while when sun set close to your miles i was still hearing the memes, the blinded meaning of dreams you hunted along the stream the current made binding beams.

THE MASS MENAGERIE

how is it now? More or less than before. It's noisy out of the balcony's glass doors. I saw a big truck spraying them trees earlier today. Just driving as casual, but as passing it sprayed directed at them with a hose. This cloud formed rising in the air toward the leaves. I wonder what the cloud could contain? Thought toxic for sure. May even reach the opposite side, and come right at me. So i closed the glass door. Came back in after playing myself like a sensor below public cameras set on pedestals. Took a break from the act. It's been a long break this one's been lasting in fact and has changed all of the flow. working on very low expectations.

'it's all yours' she mumbles first thing in the morning. Her mouth filled with breakfast. I fast. Not from wanting, but more of lack of inspiration. no yogurt, no milk, no cheese, no white flour...delicious sunday brunch pancakes will never be shared here. Might be the habit, might be haste, all seems to be a matter of taste. Or the lack of it's late, let's not go there now. Neptune's in to what's around and surrounds of the world. Something about the position and the light of the sun seeds the surface. May be the gravity in movement, may be the month bulbs to soon, may be june.

The bell peaks twelve times. It's noon five minutes ago. Patterned soundtrack of the capital. The planes, the cars, buses train the half hour hits. And over keeping together every person's square's a revolution. Roses beside, not carnations, choose the words to spread redemption. Iceland's artist sends a story. It's moving on parliament hill walking. Definitely big, not the building. The instinct for instance of truth forms in for guidance. How lost are we on earth? We can't be that lost. Trust me, everything is so well drawn. The continents, the oceans, the reliefs and bordered bits tagged with culture. Those are but names.

One i'd wish to know to give me some reason to stay. None seems to stay long enough. It confirms the reason to lock the door not to conform to systematic support-

ed mistreatment and exploitation. It's confined as ostracized. Too long away the shunning disconnection set upon anathemas offered themselves driven by strangeness. 'what the hell?' you hear said as one breathes. 'so what?'. So you water the plants and guide their growth. You watch. You watch them, speak to them. You care for the generous bloomy vigorous flush state.

MITOLOGIJA CIGARET IN
MAJHNIH KURCEV

Nekaj minut po tistem patetično strastnem začetku seksa, ki se je, kot se ponavadi vedno zgodi, začel z odstiranjem oblačil in s topim padcem na neko bolj ali manj naključno posteljo, in se nato nadaljeval s sprva zgolj osvobodilnim, nato pa tudi čutnim aktom penetracije same, je on sedel sam in osamljen na okenski polici v njeni sicer majhni a moderni in snažni kuhinji ter kadi njene cigarete. Kaj se je zgodilo? Najprej je bil seveda sunek. Potisk lastne teže v razkoračeno in vročično žensko telo. Nato opij njenih vonjav, tihi intimni stoki in prepletanje okončin ... Da. In nato je kmalu, po prvi odrešitvi spajanja, še vse prekmalu, ona globoko zajela sapo - res globoko in počasi -; svet, skrčen na njun stik, je postal tih in negotov in njeno meso, ki je obdajalo njegovo spolovilo, se je kot v dihanju širilo in krčilo. In ne, njene temne oči niso vračale pogleda. Zrla je vstran, nema, tiha, kot mrtva, za neko celo nedojemljivo in neopisljivo obdobje. Ležala je tam na tisti razmetani postelji in dišala po poletjih v vročih in čudnih mestih, po vseh dnevih in mesecih, ki jih tam nikoli ni preživel, in nič se ni zgodilo, vse dokler se kotički njenih ustnic niso najprej počasi in komaj opazno, nato pa vedno hitreje, pričeli vihati, nakar - in končno - je iz njenih ust ušel rahel stok, ki se je iz enega utripa srca v naslednjega spreminjal v vedno glasnejši in vedno močnejši smeh. Smeh je krčil njene vaginalne mišice, in ko se je tega delovanja zavedla, jih je, nekako sočasno s trenutkom, ko se ji je po obrazu utrnula prva solza smeha, hote stisnila, in njegovo spolovilo skoraj nasilno, a z izjemno naravno, čeprav negalno čutnostjo, iztisnila iz sebe, ven, v prazen in slepeče bel prostor med njima in njunim zdaj žalostno propadlim poizkusom seksa.

Tako on pozneje sedi na tisti hladni kamniti okenski polici in kadi. Še vedno je popolnoma gol in lahko po hrbtu in ledjih še vedno - če le tako hoče - občuti zdaj sicer hladne in počasi izginjajoče kapljice znoja. Zunaj je temna in avgustovsko topla noč v velikem mestu. Sedi tam in kadi ... Poln je povsem neosredotočenega ter dezorientiranega srda in gneva, ki se, kot muhe

v stekleni kletki, zaletavata v vse, kar jima pride na pot; tudi sama vase ... občasno. Ves svet kriči v njem in sam kriči nazaj vanj; tiho, neslišno, neizpovedano, nedokončano ... kriči ... in ponese cigareto k ustnicam.

Pozneje stopi v kuhinjo bosa in gola, vsa žareča, vroča in razmršenih las ona in sede na stol. Prsi ji plajo, njen pogled je globok, teman, poln. Še sama si prižge cigareto, prekriža noge in se prijazno nasmehne njegovu skrčeni postavi ob oknu. »Saj ne misliš narediti česa neumnega?« vpraša z rahlo hripavim glasom. On jo gleda z vprašanjem v očeh in šele tedaj, ko ona pokima proti oknu samemu, dojame; nekaj časa zgolj diha dim, nato pa odloži pogled na tla in odkima. »Veš ... nisi ti kriv ...,« začne ona, a obmolkne sredi misli. In nato, po dolgi in mučni tišini: »Res dobro si me razvnel, a tole ... tole je groteska.« Z njegove strani še vedno tišina. Do ogorka pokajeno cigareto spusti skozi okno. Padajoča iskrica se počasi manjša v globini. Z devetega nadstropja je dolg padec skozi noč.

Star je sedemindvajset let, ta idealist, in nekje daleč, v nekem drugem mestu, teče drugo leto njegovega zakona, in to lepo bitje, ki sedi za mizo in piha dim nekam pod strop, je njegov drugi požirek ženskega telesa v življenju. Njegovo, že v otroštvu obrezano spolovilo, ki je nezburjeno manjše, kakor trdi in - to je ona rekla - kot groteskno napol štrleči lulčki dvoletnih fantkov, skrčeno počiva na ogromnih modih - podoba renesančnega kipa, vzeta iz konteksta dobe in potisnjena v lažno nostalgijo; podoba tragičnega mestnega, novodobnega lika v začetku nekega tisočletja, ki obenem obljublja tako odrešitev v miru kot tudi dokončno pogubo. Poizkuša objeti ... zaobjeti situacijo. Resnično - poizkuša ...

V erekciji meri dvanajst centimetrov v dolžino in proti vrhu je navihano zavihan navzgor.

»Vem, da si pomislil, da bi me verjetno lahko analno ...,« reče ona z nežno, skoraj pastelno barvo glasu. In on jo opazuje in z grozo ugotavlja, da je popolnoma iskrena ... Sveža je in željna pogovora; ali mogoče celo raje: izpovedi. In sam jo brzda pri tem ... s svojo po-

javnostjo, s svojo bitjo, s svojim srdom in gnevom ji ne dopušča izpovedati se. Če česa ni v njenih besedah, njenih kretnjah, je to hinavščina, zbadljivost. Postane ji prijatelj. Ne, še bolje: postane njen zaupnik.

»Koliko pa potemtakem potrebuješ?« vpraša on, ko ji ukrade novo cigareto.

A ona se zgolj nasmehne in za nekaj dolgih in težkih trenutkov pusti vprašanje viseti v zraku. »Ko te tako gledam ... mislim, da ti ne bom pomagala počutiti se bolje, če ti govorim o centimetrih, decimetrih in o oblikah mojih potreb.« A ob njegovem pogledu, ki je težji od tišine poprej in vsega smeha in vseh tekočin, težji od njegovega nemega kričanja in njene ponovno, spet in spet (samo)vzpostavljajoče se dovršenosti, se nato vendarle vda in mu odgovori.

Med nasmeškom, ki ji ga rišejo polne ustnice, ona zamišljeno strmi v pipo, ki pokvarjena vsakih nekaj sekund spusti kapljico vode na kovinsko dno kuhinjskega lijaka. Tako tečejo sekunde. In počuti se čudovito.

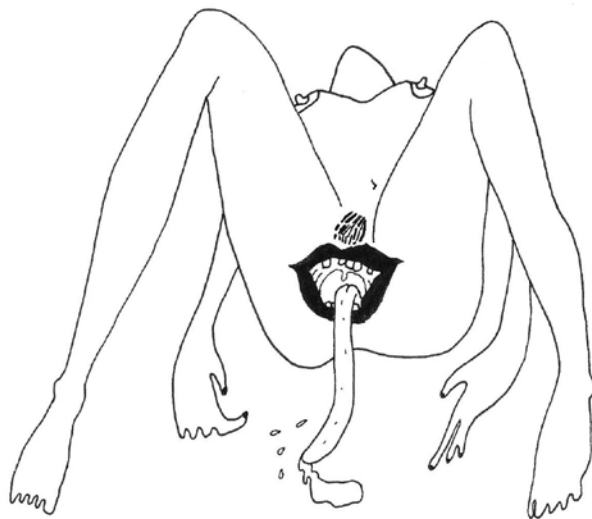
Ona: »Si v redu?«

On: »Želim si zgolj, da bi že enkrat nastopila zima.«

»Ne želi si tega.«

»Saj vem ...«

Pozneje se oblečen poslavlja od nje, njenega prijete-
nega stanovanja in njenega življenja. Odeta v svilen
kopalni plašč ga poprime za lakte s svojimi močnimi
in dolgimi prsti, ki ga pridržijo, obdržijo ob njej,
grozeče, čuteče ... Poljubi ga na lice in mu tako z glo-
bokim in neizprosnim pogledom kot s svojim hripavim,
a močnim glasom pove, da je dober človek. Da ga ima
rada.

Kriči. Tiho, nemo. Kriči ... tako globoko v sebi, da se
še sam komaj sliši.

Takšne narave je začetek njegovega dolgega in precej
obupanega obdobja nekega novega, drugačnega seksa,
ki vedno niha, manično in obsesivno, kot pijano, tik
nad prepadom resignacije in apatije; a nje, tiste ele-
gantne devetindvajsetletne gledališke igralko v vzponu
ne bo videl nikdar več. A kadar se bo ona, kot v - prav
tako pijanih - dnevnih sanjah spomnila nanj, ji bo za
trenutek obstal korak ali roka, nakar se bo ponavadi
nasmehnila; sebi, njemu, njima skupaj ... seksu tiste
tople poletne noči. Ter seveda naivnosti obeh. Toda saj
ni imela izbire. Bila je

LAČNA TIGRASTA MUCA

Končalo - oziroma začelo - se bo v apokaliptičnem tonu
kakšne temnejše skladbe Leonarda Cohena in po nekaj
tednih, ko se bodo začetne solze obupa na umazanih
licih milijonskih množic končno posušile, se bo izka-
zalo, da navsezadnje ni toliko važno, kako se je vse
skupaj začelo, saj se bo nadaljevalo samo od sebe.
Prepolni in prenasičeni - bolni samih sebe - se bomo
drzno podali v novo dobo, ustanovili nov družbeni in
ekonomski red, ki ne bo tratil svojih dragocenih sred-
stev na izgubljenih primerih človeštva, temveč bo raje
prisluhnil svojemu telesu, odstranil rakaste tvorbe in
odmrle ude ter, gradeč na aktivnosti, lepoti in zdravju,
kot v Foucaultovski nočni mori, poskrbel zase. Pokal
bo od kvalitet. Kot dobro preskrbljena in temeljito
pofukana nosečnica se bo bohotil v surovi življenjski
energiji.

Kmalu bo ves svet z grenko-sladkim okusom v ustih
doutil, da je to res najboljši možni način preživetja
vrste. In preživetje vrste je navsezadnje edino, kar
šteje. Edino, kar zares šteje.

Moja starša bosta stara in nesposobna za delo. Poslali
ju bodo v enega izmed kampov za umiranje. Pa-pa.
Povzpetniški mladenič iz bele Ljubljane bo zaplenil
njuno hišo na deželi. Sežgal bo staro pohištvo in kn-
jige, namestil usnjene zofe in rdeče svetilke, drage ta-
pete, perzijske preproge. Prirejal bo kokainske zabave
in fukal mladoletnice. Zakaj? Ker bo lahko.

*

Kot že milijoni ljudi pred mano, bom pristal na
državnem zavodu, kjer me bodo uslužbenci poizkušali
prepričati, da jih zanima, za katero delo sem najbolj
kompetenten. In nekega dne bom tako vstopil v lepo
razsvetljeno sobo, kjer me bo dodeljena svetovalka
premerila s pogledom in mi pokazala, naj sedem.
Odprla bo mapo: »Torej. V čem ste dobri?«

Dober. Jaz; umazan, utrujen in mrk. Dober. Skomignil
bom: »Kaj pa vem ... moja znanja so široka, a le redka
poglobljena.«

»Dokončana izobrazba?«

»Srednja ekonomska.«

»Aha ...«,« bo rekla z nasmeškom na ustih in v nek kvadratek vpisala velik X. »Imate še kakšno drugo izobrazbo? Nedokončano?«

»Da. Primerjalna književnost. Tik preden je prišlo do vseh teh sprememb, sem oddal diplomu. Nisem pa diplomiral, saj ...«

»Ja, ja, poznam zgodovino. Primerjalna književnost. Kaj je to? Na kateri fakulteti je bilo ... to?«

»Na Filozofski v Ljubljani.«

»In kaj ste se učili?«

»O literaturi. O medsebojnih vplivih in teoretskih podlagah ...«

»V redu je, hvala. Delovne izkušnje?«

»Delal sem v turizmu.«

»Še kaj?«

»Ukvarjal sem se z novinarstvom. Glasbenim.«

»Aha. Ste počeli še karkoli drugega?«

»Pisal sem.«

»Bi rekla, ja. Ste omenili, da ste napisali diplomsko delo.«

»Ne, ne. Ne tako. Pisal sem.«

»Aha, mislite zgodbe, pesmice in to ...?«

»Da.«

»In o čem ste pisali?«

»Večinoma o seksu.«

»O seksu?« se ji bo razjasnil obraz. Navsezadnje bo dober človek. »Moralni ali religiozni zadržki glede raznih seksualnih praks?«

»Redki.«

»Izvrstno! No, pogledjva ... Pokažite mi genitalije.«

Vstal bom in spustil hlače do kolen. Umazanija in smrad. Težko bo. Oči svetovalne delavke bodo za nekaj dolgih trenutkov počivale na mojem kurcu, nato pa jih bo počasi, počasi dvignila do mojih oči. »Zdaj vidim, zakaj ste pisali o seksu. Kaj pa vaša danka?«

Pokazal ji bom.

»Je to hemeroid?«

»Včasih se pojavijo, da.«

»Lepo. Oblecite se in sedite. Nobenega dela nimamo specifično za vas,« bo rekla. »Toda nekam vas moram vtakniti. Takšne kot ste vi, se vedno lahko uporabi za fizična dela. To je dobro za zdrav koeficient natalitete. Kaj porečete na delo v rudniku?«

»Moja hrbtenica ...«

»Po vašem približku moških genitalij in iz riti štrlečega

črevesja si res ne želim slišati še o vaši hrbtenici. Imate pa jo, kajne?«

»Da, imam jo.«

»No, kako vam zveni rudnik?«

»Enkrat sem bil na turističnem ogledu rudnika v Idriji.«

»Res? Perfektno. Ne vem, če veste, toda ponovno ga odpirajo. Napisala vam bom priporočilo. Enkrat tedensko kopel, en topel obrok na dan. Škatlica 57 cigaret ali liter Slovina na mesec - po izbiri.« Nasmešek. »To je to. Lahko greste.«

Pokimal bom in vstal, toda pri vratih ... »Stari črni Joe še vedno nabira bombaž,« bom šepnil pri vratih.

In ona? Ona se bo zdrznila in me vprašala, od kod mi to. Rekla bo, da se spominja tega verza, te pesmi. Ozrl se bom in za bežen trenutek se bo zazdelo, da se med mano in njo vzpostavlja neka vez, neka ... obstojnost. Toda ta občutek bo minil v dihu, v udarcu srca, in tista krhka vez bo razpadla, še preden bo postala karkoli več kot zgolj nekoliko močnejša slutnja. Razpadla bo, kot da tam, med nama, nikoli ne bi bilo ničesar drugega kot čista in svetla soba.

Samozavestno bo prekrizala svoje dolge, gladke, bose noge: »No, saj ni važno. Zdaj se mu lahko pridružiš, če ti je tako všeč.« Joeju namreč.

Njena izmena se bo končala kmalu po mojem odhodu. Zapustila bo svojo pisarno ter se napotila proti domu, kjer jo bo pričakala prijazna tigrasta muca. »Mijav,« bo rekla. Lačna bo.

Nej Bahor

BRALCI ŽURNALA

se zibljejo
kot boksarske vreče
ko jutro na ulici medlo umre
in nekaterim ugasne življenska sila
drugim pa prinese žurnal
splezam na balkon, pozvonim in utrujeno ozrem,
kot da bi se kdo ozrl, da v slovo pokima
cankarju, ali; jehovcem
če bi ulica zlomila čas
in ona
kot nalašč na koncu ulice
pa rečem: ej bratec eliot
evo ti žurnal

GENERAL

počasi zapuščam
umazane predmete

črne se ne dotaknem več
skoraj sem
spustil iz rok
mrtvo meso svojega konja
obstal je,
s pogledom mrtvega konja pač
v eni roki epotele
generala
v drugi roki gate
ostajam sam v svoji votli sredi

REBRA7

zapušča me ljubezen.
zapušča me sram.
rastejo mi jajca.
in nisem sam.
kam je šla buržoazija?
francoski brat posodi avto

l'etat, c'est pas moi
l'etat, c'est pas toi
stare device gredo
gredo
romat v božjo mater.

KATODNA CEV

TV ugasnjen. Že od finala
nogometnega svetovnega prvenstva.
Kaj boš pa gledal drugega kot
fuzbal ali olimpijske igre. Ko
je Radaković posvetil svoj dramski
tekst Dobrodošli u plavi pakao
Bad Blue Boysom, smo še zbirali
Panini nalepke in si vsak dan kvarili
oči na ekranih s katodno cevjo.
Zdaj pa nič več. Pomisli, kako ga
je Birsa v 13. minuti uvalil
Američanom. In to v HD resoluciji.
Morda celo za malenkost boljši kot
pozimi, ko je Majdičeva zgrmela
v tisto kanadsko luknjo. Če to ni

v spominu ohranjena podrobnost.

Podojste
Ivo
PSEK

ANGINA PECTORIS

Bašeš se z dunajskim zrezkom.
Nabadaš krompirjeve medaljončke.
Kako zdravo. V mislih pa se že
oblačiš v belo. Okrog vratu si obešaš
Littmannov stetoskop. Postavljaš
diagnozo. Angina pectoris. Diabetes
mellitus. Pneumonia. Predpisuješ
konjske tablete. Antibiotike, sedative
in beta blokerje. Podoživljaš včerajšnjo
reanimacijo in pripravljaš defibrilator.
Nabrekla žila na vratu ti živčno utripa.
Jaz počasi obračam strani najnovejšega
prevoda Bratov Karamazovih. Nato
si predstavljam kupe snega, ki jih je
skidal Collinson Buda. Zavidaš mi,
ker veš, da ob tem moje telo proizvaja
ogromne količine serotonina. Nikogar
ne morem ubiti. Nikomur ne morem
rešiti življenja. Ničesar ne morem

zasrati. Lahko sem povsem miren.

PRODAM

zaradi vetra imam
postrani po(nos)
kamni in skale
so na random
sužnje sem spodil
ostal sem sam
na goličavi svojega kurca
in čakam najboljšega ponudnika.

Samo malo

Pretresel me je mir
in nisem več maral.

Kot čista praznina glav,
postanih in odveč.

Potem bi bilo potrebno napisati
nekaj drugega od razpira in iti k

brljenju z obrobo in desko,
v cementarnah in povojih.

Misliti kaos, ko teptam listje,
dvigovanje večjega dima,

in vnovič mir, ko včeraj ponavljam:
Name pada listje neslišno.

Površje izgleda z dovtipi,
če skleneš roke,

se nič več ne premakne.

Karlo
Hmeljak

Ne vem, če sem že izbrisal dovolj velik prostor.
Gledam naravnost, ne bežim, nekaj se dogaja na nebu.

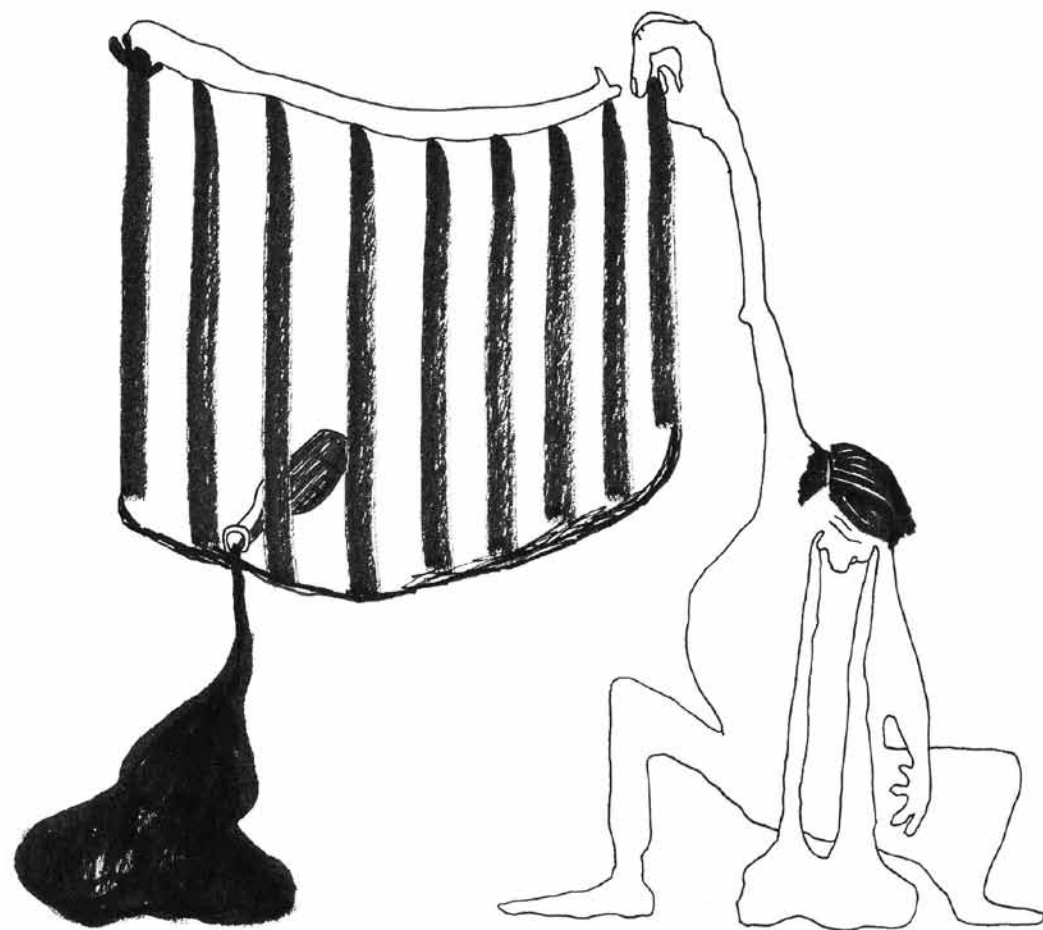
Gledam naravnost, plus, z roko lahko tipam,
lahko v dlani stiskam, dokler ne ostane stiska sama.

S pogledom stoje, nekje se dogaja premirje.

Pregorele žarnice, zapuščeni kraji, tvoj glas nekje,
kjer odmeva. Prostor vztrajno brni, ni najti, če sem

pri miru, mu odleže, ni novih, naše štetje, nisem,
izkrvavi, ker mora.

Če bi jokal kot dež,
te dni v decembru.
Kar ostane nedotaknjeno
in zame pozimi,
pred temo in pomočmi v naravi.
Nikoli, vsled luž in krogov, na
konicah črt boli vsa sled, primejo meč
ostremljeni z brevirji,
še v koži in ponekod.
To, kako čakam,
neutolažljiv in za vedno.
In bo tišina,
tudi preden
zares pride.

Ti kličeš, ona je tiho,
vsi zvoki vsenaokrog.
Stopati izrecno, polagati
roke na obraze, z mislimi
nate, v očeh, kosteh, to
telo, uporabnost, ne vstajati
ob petih, letni čas dreveni.
Kar bi izrekla prodira, ampak
ne znam si predstavljati kam.
Kar bi izrekla, ni med ponovitvami,
v snopih, ni v serijah in pulzu.
Kar bi izrekla, ni med stranmi,
v vrsticah, ni v kapljanju iz oči,
ni v krčju.
Mene izvzame, puščen, se oziram
k nekemu, kjer ni nikogar. Okrog
mene so ostali, okrog nas niso ostali.
Kje se dogaja v čas, bolj sem tu.

Moral bi ljubiti drugače,
ko ne ljubim niti prav.

Potočil sem nekaj solz.
21. 11. sem bil lep,
stvari so vladale od daleč.
Z balkonske ograje je kapljalo
počasneje od dneva, ki nič noče.
Neki moški je rekel: Moje solze so težke.
Steklenica se je razlivala, kot bi kolčala.
Najprej so se v pivu s tal videla plešoča telesa,
kasneje isto noč so bila oblačila na tleh
kot zelo gibčni in suhi ljudje.
Opazovati jih proti jutru in ne vedeti -
za neko kapljo, ki se takrat odtrže in pada.

Tibor Hirs Pandur

BRUTALCI

V živo delajo jezik
Iz zraka šivajo naslove v karte besed:
Je dit Rien. Mais je ne comprends pas Rien.

Zaporniki transgalaktičnih kolonij
Ki so trpeli neizmerne bolečine v getih svojih grešnih
podzavesti

Mrtvi otroci raztreščenih žensk ki jih božaš
Na sanjskih planjavah minskih polj

Da bi pokazal kako vpliva
Kako se ponavlja
Kako jezik teče
Neodgovorno pred izborom
Pred odločitvijo
Kako je ta razporejena
Krhka packa črnila
Vse kar imamo
Vse kar nam je ostalo
Vse s čimer se vrednotimo
Glede na kako to sranje vrednotijo drugi

Krvoločna tekmovanja gledališčnih samopotrjevanj
In transcendentalna prijaznost žensk
Ki je ne boš nikoli zmožen
Babice ki skrbijo za hrano in ti šivajo gumbe
Ki so vojne živele
Jočejo vsakič ko jih sinovi in vnuki
Od obiskov zapuščajajo
Druge pa umirajo z zatrtim tlečim sovraštvom
Do patriarhata
Za šporhet priklenjene se nikoli niso učile voziti
S srdom v očeh nikoli ne bodo priznale
Kaj jih zares jebe

Da daš tujcem kar si zasluži redki
In redkim kar si ne zasluži nihče
Kar vidiš da drugi rabijo

In komaj si
Besede ki jih kradeš in ponavljaš
Zarote ki jih slepo sprejmeš
Analogije ki jih za dejstva zamenjaš
Skrita znanja h katerim te žene samo ker so skrita
Na podlagi lestvice s katero potem druge vrednotiš
Kot svoje vernike
Ali svoje heretike

KOBAJAGI

Kako je en film govoril o ljubezni v Kopru
Na zakrit način preko malih kraj ki sta jih počela
Ko sta kradla cedeje in jih loudala na net zastoj
Ali preprodajala dalje
Kako sta bila združena ko sta se pogledala
V trgovini ko je ona zamotla trgovca
Da je on lahko skrnil ploščo pod roko
Skozi te akte kraje se pravzaprav ljubi
Išče raja jezik
Da si sam in hočeš izpisat
Ta filing dotika ki ga prej ko slej preneseš
(medtem ko nona ki nikol ni znala voziti vozi)
In v sanjah ali zunaj njih nardiš da se dotakneš
Jočeš od sile kr si odkril da je šlo ves čas za to
Da je ta raj v jeziku
Koliko lahko ljubezen preneseš in krhkost
Ta raj ki Poundu ni uspel
Ko je postal manierističen fašist
Najprej ko sta se srečala mu je ona povedala
Da šverca glasbo na net
In je on pokleknil k njej
Jo držal za roko in padal
Zarad grožnje agentov ki bodo
Vsak čas lahko stormali in sesuli njun pornoring
Ljubezni ki ga ni videl ali razumel nihče razen njiju
Ko se je razblinilo in sem slušal po slušalkah

Genialnost tega filma
Ki je o ljubezni zato kr je o kraji
Se je zavedel svoje neznanske samote
In fokus ljubezni ki jo je zgubil s tvojim obrazom
V katerem je bila koncentrirana kot še nikdar
Pogledi so mu blodli po arbitrarnih spominih
Ko sem ti plašč nesel v garderobo pred koncertom
Ker sem kockal da čutiš enako
Ko sem ti večerje kuhal ki jih nikol nisem kuhal
Tragika je bila še potencirana s tem da ta raj besede
Nikdar niso mogle prenest iz sanj
Ki sem jih z improviziral in pozabil
Pravo poanto ki je bla vsa v občutih
V živcih v mesu ki je beseda ni

Naključnim Medejam je jezik tekel žalost lepo
In si jih ljubil kr so povedale kar ne bi smele
Se kasneje za to strašno kesale in mučle
Ti pošiljale dolge mejle navdahnjene z vini
Družin mrzlih domačij
Iz katerih so se hotele izpisat
Samo hotele izpisat
Da se raj zasluti s tem ko ga probaš
A ne znaš povedat
Kr je v trenutkih ki jih sočasno ukradeta
Drug drugemu
Vsak zase
Proti verjetnosti zakonom
Lastnikov in založnikov

V trenutkih ko sva se gledala
Sva (se) kradla
Založniku vesolja
Sva ljubla
Sva bla

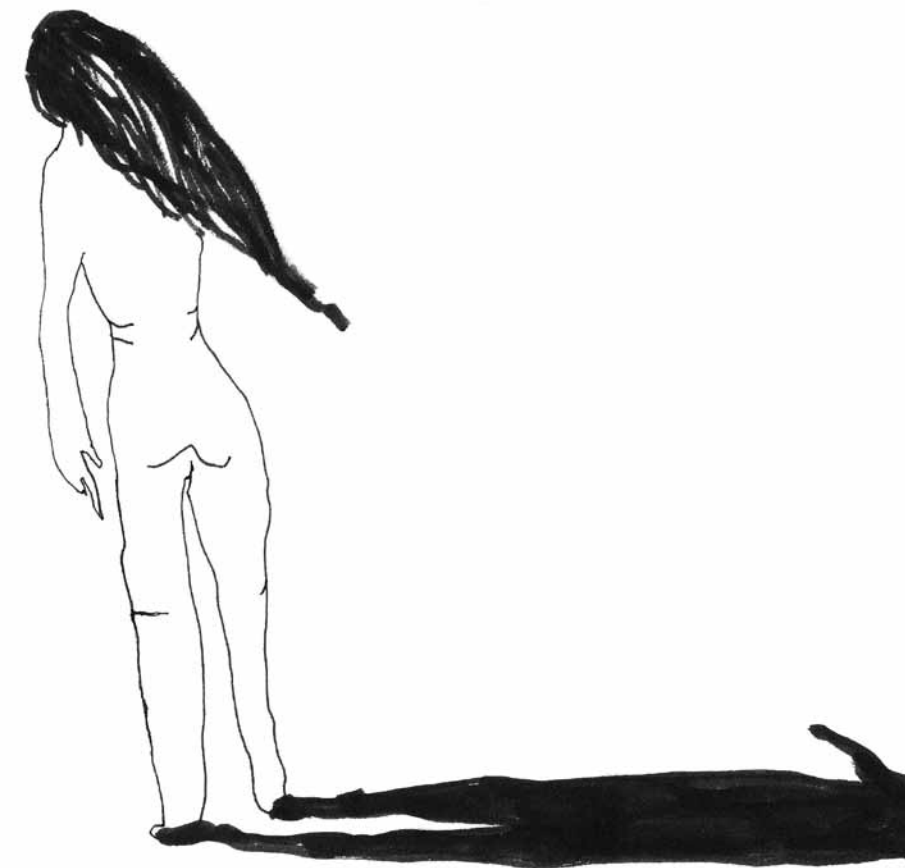
Ko se liževa
In ne misliva kako bi to glasbo
Zloudala na net vsem

Trenutki ki sva jih kradla
Vsakdanjosti
Delu pravilom in cenam
Ki sva jih zakradla
Zgubljala

Zakockala
V objemih
V drug drugem
S tabo obrazih
Namesto v službah

V ustih besedah pogledih
Onstran razmerij
Onstran pogojev produkcij
V sebi v naju
Sama in skupaj

Če sem iz hrane
Če sem domovina
Iz dela zgrajen
Podčrtal samoto
Vzrok bolečino
Zmolčal

THE YEAR OF SORRY ali vseh žrtev sanje

Ona je nardila singl
Ker je hotla da se nanj pleše
Mela otroka v gozdu senc
Ki se je spreminjal
Kot japonski teater lutk
Implicirajoč
Bitja zmaje ki skačejo po rogovih
In trobijo da noč procesij prihaja

Hotel sem se ji približat
Ki je bila mama
Mojih otrok

Snemala je serije
Dojila in pela
Razgaljala in citirala
Plitkost moderne

»Imam spomine ki jih ne morem najt
Mam strašne bolečine ki jih zdravi cajt«

Hotla je da plešem na njen komad
Opazli smo da gleda in ji ustregli
Človek gleda želje drugih
Jih izpolnjuje
Al pa ne
Pleše če se pričakuje da se pleše
Al pa ne

Vedno se usede v tuja naročja
Nikoli v mojega
Njeni prijatli so vlki in nabildani
Jaz pa jo lahko samo vidim

MOČ PODPISA

Pred Fridino sliko umora
Je prebledela najstnica in padla v nezavest

Vmes je žarečih oči voziček
Poganjala s prsti ki jih je vsake tolko obliznila
Kot bi listala strani

Uroš je tvital:
»kar te ne ubije te morda pusti pohabljenega«
Ko si z nekom vidiš srečo otrok in nosečnice povsod
Ko nisi pa pare pijane delirične svojo srečo pojoč
Nihče ne ve kdo si
Ko prihajaš domov sam in pijan
Napišeš to ker se ti dobro sliši

Žalost prodajalk od robe osvetljenih
Žalost igralcev ki hočejo ganit ne da bi zvedli kaj
koga in kako točno ranijo
Žalost novinarjev pod neonkami na tiskovkah ki lahko
od vlade izsilijo samo da svoja dejanja zanika
Žalost pisarjev ki morajo ljubiti samo ko ljubljene niso
(da majo razlog da se jim evforija piše dalje);
ki ljubijo samo, če ob ljubljene pišejo dobro

Neodrasljivi otroci metropol bolečine
Samozatirani v samoposilstva
Nevrotičnih avtorefleksij
Ki niso hotli pozabit
In so se raje mučili
S preteklostjo prevoženih avtocest
Ki jih niso znali odjebati

Trdi od gibov lepote teles in obetov
Objemov
So živeli da bi bli v punce
Ki nosijo žalost mladoletnih aborcij
Za katere so krivi njihovi zadeti fantje
Ker niso znali nehati

Cela žalost sveta od čapelj do vladarjev
Obsojenih nase
Na svobodo iz govora
»Bit« skupaj
Ne videt v drug drugega
Strašne luknje sred želodca
Kot da te vate srka veselje
Želje nenarejene
Nore in zmešane od lastnih zmožnosti preobilja
Zdolgočaseni do besa in šolskih streljanj

Zanikani berači evrope
Ki so si iz bede pesmi pneli
V klofuto in dokaz
Človeštvu in mogoti v obraz
Ter se nato izgnali vase
Ali »države« še neznane

Rana stara ki te noben upor ne odpiše
To ostane

PALAČA PALAČINK

Papež pride na trg pred baziliko, se polije z bencinom in se zažge. Orkester igra rekvijem. Zbor grize glave golobom, kri šprica iz ust, pada po tleh, kaplje se zbirajo v rdeči tok, ki ovije papeževo goreče trupelce v obliki srca. Vstopijo objokovalke ... domišljavo se je nasmešnil, nato zasrepel in pokazal zobe v grimasi renčanja, »you don't think I dare?« S prstom je potolkel po ogledalu. »I dare!« Spačil se je odsevu, si s členkom podrgnil dlesni. Koga briga papež. Koga briga papež? Ženice tarnajo, vijejo roke, vzdigujejo svoje krike v nebo ... ne, ne v nebo, tulijo v zemljo, razkopljejo tlakovce in rijejo z nohti po prsti, grebejo plitve grobove in kričijo vanje. Koga briga papež. Danes ... danes je vse tako poceni, si je mislil, vzdihnil in si popravil prečo, danes nihče več ne sodeluje v velikem pogovoru, vsi so tiho kot miške, drobijo svoja majhna življenjca na kosce in upajo, da jih sodba ne bo oplazila. »No more they should behold, his woes, his horrid deeds no more; but henceforth dark,« s prsti si je pomel oči. Stari Will Bill Shakespill. Ali pač? Komaj se je odvlekel od zrcala, si navlekel srajco in si s prsti šel po elastiki spodnjih hlač, že se je zazrl skozi okno. Moten odsev njegove glave je metal senco na nebotičnike. Edo. Končno. Pol življenja se je trudil priti sem. Nato so ga povabili in takoj je sprejel povabilo te nedostopne kurbe. S stiskanjem nog si zvišuje vrednost v svetu, ki je postal zastonj. Cenen. Vsak razgled je nosil na sebi ceno, ki jo je plačal zanj. Bila je - »very high.« Komaj. Povsod se lahko razgledaš, razen tu, v Edu, kjer ima vsak razgled v sebi namen in smisel. Tu ni nič zastonj. Amicus Plato, amicus Aristoteles, magis amica veritas. »Bullshit.« V prsni ima luknjo, ki nima zveze s čustvi. Režiser je in en prizor v njegovem življenju je bil zrežiran zelo zelo amatersko, kar ga je močno motilo tako na osebni kot na profesionalni ravni. Kot bi se glavna igralka v ključnem momentu zaletela v kuliso in si izbila zob. Zob, ki bi ležal na tleh, bi skušala skriti, ga pritajeno brcnila in ta bi odletel v tubo, kjer bi glasno zašklepetal, tubist bi bruhal in pobiralce vstopnic bi obsedel hudič. Ljudje bi se zmrdovali. To je pa najhujše. Amicus Yahveh, amicus Allah, magis amica veritas. »Well, when the President does

it, that means it's not illegal.« Lahko pa je neokusno. In tega se je treba bati. Če ne bi vedno, vedno, vedno imel najstrožjega jezika, ga ne bi nikdar povabili. Edo potrebuje žive kritike, da si nenehno gledajo pod prste, da se ne bo nekega dne znašlo kot še eno, še eno ušivo mesto, ki mu diktirajo podobo neumiti kmetje. Zahtevamo kvaliteto! Predvsem od življenja. In tista epizoda ... Mojbog, kako skrajno neusmiljeno se mu je zgrnila nad glavo. Je bil kriv? Ni držal vajeti v rokah. Ljubezen je tista, ki sprašuje, ki išče, ki trka, ki najde in ki je zvesta tistemu, kar najde. »Whose is the quote, you old pervert, are you seriously contemplating love? At fifty?« Odsotno si je gladil podlaket. Obsedeno telo se seseda v spomine. Živo telo se ukvarja z refleksijo biti. Trenutka. V kakšnem položaju je? Nikoli se ni počutil. Vedno je divjal, usmerjeno kot puščica v jabolko na vrhu blede glave. Naravnost v oko, pozabi jabolko. Njegova dela so ljudem vrtala luknje v ušesa. In zaslužili so si vsako klofuto po tresočih trepalnicah. Takoj, ko je lahko, je sprejel povabilo. Gledal jo je, spominja se, njene obleke, njenih neobritih nog - ko je bila prepričana, da je njen, se ni več ukvarjala sama s seboj, ni se več tuširala, včasih jo je zavonjal že, ko je stopil v sobo, in tisti vonj ... Tisti njen umazan vonj pod pazduh, aroma dražja od molitve. Travnna bilka, z jezikom se je stegoval po slani koži. In ko so ga povabili, ji je rekel, da bo odšel, ona pa da ni povabljen in ne more z njim in naj si najde kaj za počet. Lahko ji da nekaj denarja, ampak rajši ne bi, ker ni hotel imeti občutka, da zapušča še eno kurbo, ampak saj je bila navsezadnje z njim zaradi metafizičnih kvalitet, ki so jih menda izkazovali njegovi možgani, ne pa zaradi denarja. Toda, kaj ni to isto? Kričala je kot jesihar, tulila v luno, obupan volk. Tako dobro se je takrat počutil. Pri vsem gre za seks, razen pri seksu. Pri seksu gre za moč. Stari gej, odet v Salomo, poljublja odsekano glavo. »No more should they behold.« Pogladi se je po vratu in ugotovil, da se je pozabil obriti. Rad se je dotikal samega sebe. Dlani so mu drsele po koži, kot bi se kiparil iz gline. Tudi njo je ustvarjal, znova in znova, bujne prsi rdeče barve. Od kod ta rdeča, ko se je spomni. Vonj? Zažgano obhajilo, daritev ognja, aroma všečna Gospodu! The City Council of the prime district of Edo would like to welcome you to our majestic city-state in recognition of your amazing, wonderful,

breathtaking artistic qualities, ali nekaj takega. Pismo ji je prebral naglas, in postavil zraven kot samuraj s kupa trupel, ki jih je pokosil njegov meč. Morda njegovo pero. Čestitala mu je, sprva iskreno, zdela se je navdušena, in ščegetala nečimrnost, ki je, se je zdelo takrat, s tem pismom končno dobila absolutno veljavo. Toda, vabilo je samo za enega, je rekel, jo pogledal s posmehljivimi očmi in se veselil njenega odziva. Kožo je imela zgubano okrog zaspanih ust in oči se ji niso znale razširiti. Luč je bila usmerjena napačno in sonce, ki se je kradlo skozi špranje žaluzij, je kazilo senco s svojo rumenkasto svetlobo. Vsi koti so bili nepravilni, narobe sta bila postavljena v prostoru. Prizor ni dihal. Delo študenta kamere, kičasto siljenje s pristnostjo. Vse je razpadlo. Zakašljala je, mokro je zakašljala in vonj je privedil. Najlepše reči so hitrega konca, vonj preživi njih strti svet, a vonj rože je grenkoba, njemu, ki je ljubil cvet. Idole je enega za drugim izgubil diskretnemu šarmu buržoazije. Samo še sebi je ostal v čaščenju. In ženske. Predvsem ona. Danes se ne bo obril. Senco brade bo pripeljal v to prekleto mesto. Morda pa hočejo prav to. Že celo leto hodi od kimajoče glave do kimajoče glave. Poševni nasmehi, prestreljene oči. Ribji stiski rok. Včasih v njih slišiš veter. Suh rižev veter, ki veje čez mlake lokvanjev. Edo. Oblekel si je rdečo srajco. Je spodobna? Pritisnil je gumb ob omari in zakričal vanj - KOHI! Kavoj je znal naročiti v stopetdesetih jezikih. Right away, sir. Desno stran, gospod. Nasmešnil se je samemu sebi. Mehanski zvok premešanih vratc mu je prestregel pozornost. Skodelica je leno spolzela vzdolž malega mostička, zažvenketala na krožničku in mirno puhala v zrak vroče hlape. V Edu skušajo trivialne stike ohraniti na minimumu. Kar je menda prav, si je mislil, saj smo ljudje, ne neki trapasti kosi mesa, ki bi se čimveč drgnili drug ob drugega. Če se dotikamo, moramo imeti prekleto dober razlog za to. Pri seksu gre za moč. Amicus Oscar, amicus Pol-lux, Pluton, Nero ... Pobrskal je po torbi in vzel iz nje folijast zavitek. Prašek je tresel v kavo in jo premešal z žličko. Edo drogami ni ravno naklonjen, toda njegov odvetnik ve, kako je s tem. Še dobro, da brez njega odvetnik tu ne bi imel kaj početi. Za benefits of Edo pa nekaj tihotapstva ni ravno silna ovira. V mladosti, koliko razočaranj si pripravimo sami. V starosti, koliko razočaranj nad stanjem stvari. Kavoj je spil na dušek.

Jas
min
B
Frelth

Jeklo! Zenice so mu zacvrčale in telo mu je hladno vztrepetalo. Po žilah je steklo živo srebro. Razkosal je obzorje vsega mesa in ostal mu je le še um, oster kot britev, ki je počasi spet grabil nase kose materije. Prisotnost. Pristnost.

Zakaj papež? Nikoli se nisi dotikal religij. Pa ne, ker bi se bal žaliti, bogve, da si žalil vedno rad, temveč ker se ti je zdela vsa ta metafizika cenena. Zdaj pa, od kod?, papež. Navlekel bi rad vso to kramo, ves ta vidni kič duha na oder, na plano in ga zmlél v norčevanje. Ali kritiko. Kritiko? Bi rad zares tako kritiziral? Kaj sploh hočeš reči? Bi rad sodil, kajne? Da je cel sakralni izraz človeštva le šminka prek njegove bistvene krvoločnosti. Kot sveti tatu na koži morilca. Pa zakaj bi obsojal? Se ne bi raje veselil samega sebe, naše notranje resničnosti? Smo pajdaši, častilci, sužnji Marsa. Od kod prihaja glas, ki bi rad nadel tej naši določenosti obliko maske, zaradi katere naj bi nas moralo biti sram, kadar si jo nadanemo. To je tvoja maska. Nevšečnosti v družbi niso nikdar tako strašne, kot tedaj kadar tisti, ki kuhajo težave, lahko uporabijo izgovor vere, da bi prikrili svoje prave namene. Ah, zdravo Diderot. Tvoje ideje so moje kurbe. Aha! Marsov papež privedlja na oder odet v barve kardinalov in zahteva glave za Gospoda. Joj, kako poceni. In sploh - pravi nameni? Kar priznaj. Rad bi odmev. Odmevnost. Morda celo drobec javnega zgražanja, tistega, ki se ga da obraniti z umetniško pozo, ne tistega, vulgarnega. Bo religija služila temu namenu? Jo Edo drži pri srcu? Čas za refleksijo je mimo, materiala se je nabralo dovolj. Zdaj mora ven, vedno ven, da začuti utrip. »A plastic Pope for plastic times.«

Njegov glas je kovinsko odmeval po prostoru in se lomil v šum statike. Ni spoznal svojega telesa, izgubil ga je v orgazmu droge. Šele počasi, po višku, so drobeni receptorji spet napadli hrbtenjačo z impulzi, brodolomci z oddaljenih otočkov oceana. Našel je svoje ude in se ustalil v skelet.

Čas je igra, ki jo otroci najlepše igrajo. Malo čez devet je. Ob desetih ima sestanek z agentom. Noče k njemu - zakaj ne?, ni odgovoril - srečati se morata v mestu, čez cesto, v restavraciji, kjer strežejo sveže palačinke. Ni maral palačink. Ona jih je pekla, jih mazala s čokolado in jih goltala, eno za drugo. Vedno je bila potem umazana okoli ust in se ni hotela obrisati, vedno mu je ho-

tela z lepljivimi prsti v lase. Kako jo je takrat sovražil. Hišnik tiranije, pričaj o moji ničevosti. Cvrčanje olja se je razlegalo po celem stanovanju, pred skvarjenim vonjem ni bilo zatočišča. Da bi se ubranil, je poslušal glasbo, naglas. Iskal skupine, ki jih je poslušal nekoč, davno, dolgo že tega, da bi se odpeljal spet tja, na preteklo stran. Ni je motilo, ko je z zaprtimi očmi in nabreklih kocin brskal po spominih. Toda ni jim dejal spomini. Zanj so bili to vtisi. Ne slike minulega, temveč njegova avra. Otroštvo, kakor je v njegovi glavi že zasičeno s podobami odraslih, s prostori, kamor je vtikal takrat svoje nedolžno telo, z besedami, ki jih že desetletja ni uporabljal, je najmočneje odzvanjalo prav kot vtis. Nikoli ji ni znal pojasniti, da ga nek pripev, jokavi solo kitare ali zgolj nežen akord iztrga iz sedanjosti in ga zasadi spet tja. Celega. Kakor je bilo, enkrat in spet znova na skopljen način spomina, in spet znova v globinah vtisa. Le nečesa mu ni pustila, česar ni nikoli zavestno opazil, zdaj pa je presenetljivo jasno zaznal in se mu je zazdelo nadvse nenavadno. Živali. Ne živali kot bitij, teh ni sam nikdar maral, čeprav je ona večkrat izrazila željo vsaj po kakšnem ptiču ali mački, a pri njem ni bilo govora, temveč albuma. Kadar si je spet zaželel drobec žlahtnega samopomilovanja, je posegel po njem. Takrat pa je prihitela in vedno iznašla neko igro zmote, ki mu je prekinila užitek. Nečesa se je bala, povsem nerazumno, kot je bilo to pri njej v navadi. Ljubi se z menoj. Skuhala bom nekaj, kaj, palačinke, seveda. Rada bi skočila skozi okno časa v tolmun večnosti. Seveda, draga, pazi da ti žaluzije ne porežejo kril. Čas je izguba denarja. Kmalu bo zamudil.

Neobrit, v rdeči sraciji se je pogнал skozi vrata in presenetil čistilko, ki je z dlanjo zadušila krik in se mu ritensko umaknila v stranski hodnik. Nasmejale se je njenemu zaprepadenemu pogledu. Nato je upočasnile korak in se dostojanstveno odzibale do dvigala. Zazdelo se mu je, da so se vrata odprla, še preden je pritisnil na gumb.

Pred recepcijo sta ga napadla dva portirja, mister, mister, a je samo odmahnil z roko in oblastno dejal, mudi se mi, ter stopil ven. Za njim sta zijala z bledima obrazoma.

»The surface of things gives enjoyment, their interirity gives life,« je dejal naglas in se počutil, rdeč,

odlično. Množica ljudi, ki se je zivala prek pločnikov, je bila vsa v istih barvah. Mišice so mu kar predle od zadovoljstva, ko je stiskal svoj biceps, triceps, v popolnem nadzoru nad svojim novonašlim telesom, nad njegovo silnostjo, močjo. Delal je trde korake in grobo mrščil obrvi. V notranjosti se je počutil kot mak sredi pšeničnega polja, pastel na platnu. Če bi se le spodobilo, bi vriskal. Od fanatika do barbara - le korak. Amicus Diderot, amicus Monet, magis amica ego. Bullshit. Palačinke!

Rob
ert
Hass

PREDNOST OBSTAJATI

Mnogi se ljubijo. Tam zgoraj angeli
V stanovitnem etru in kristalu človeškega hrepenenja
Drug drugemu spletajo lase, ki so jagodno zlati
In teksture hladnih rek. Vsake toliko poškilijo
Dol na nerodno zamaknjenost-
Njim se mora zdeti, kot da opazujejo ptici brez perja,
Kako pljuskata po pomladni luži postelje-
In potem neka ženska- ravno ji bo prišlo,
Odluči zaprte veke moškega in reče
Poglej me, in jo. Ali pa je moški,
Ki vleče vrv zavese v zatemnjenem gledališču?
Kakorkoli, uspe jima. Pogledata se;
Par bitji z razvitimi očmi, pohlepna,
Osupla, pri trebuhu povezana z neverjetno sladkim
Opolzkim lepilom, strmita drug v drugega
In angeli so zgroženi. Vse skupaj se jim upira. Patetično drhtijo
Kot litografije viktorijanskih beračev
S popolnimi potezami in alabastrno poltjo krošnjarjevih cap
Po prostaških ulicah romana.
Ta stiska žali celo stvarstvo.
Tako je kot pri jedkem zvoku, ki ga luna včasih spusti,
Kadar se dviga. Predvsem ljubimca ne zdržita,
Napolni ju z neizgovorljivo žalostjo, tako da
Ponovno zapreta oči in se oklepata drug drugega, vsak zase
Zavedajoč se smrtne posamičnosti telesa,
Ki sta ga za kakšno uro odčarala smrti,
In nekega dne, ko tečeta ob sončnem zahodu, ženska reče moškemu
Zjutraj sem se zbudila tako žalostna, ker sem se zavedla,
Da ne moreš, ne glede na to, kako te ljubim,
Dragi, ozdraviti moje osamljenosti,
Pri čemer se dotakne njegovega lica, da bi mu zagotovila,
Da ga s to resnico ni nameravala raniti.
In moški ni ravno ranjen,
Razume, da ima življenje omejitve, da ljudje
Umirajo mladi, da jim spodleti v ljubezni,
Spodleti pri ambicijah. Teče ob njej, razmišlja
O žalosti, ki sta jo zasopla in si odmrmrala svojo pot iz
Prihajanja, oklepanja drug drugega s staro iznajdenimi
Obrazci miline in okorne hvaležnosti, pripravljena
Biti spet sama, ali nezadovoljna ali zgolj
Tovariška kot pari na poletni plaži,
Ki berejo članke o intimnosti med spoloma

Sami sebi, drug drugemu
In brezmejnim, nepismenim, tolažečim angelom.

*Prevedla
Katja
Perat*

